

Křížová cesta Ježíše Krista

v životě

P. Richarda Henkese SAC

Jan Larisch / Beate Heinen

„Jdu i zde svou cestou s Bohem.
Ano, Bůh je zde blíže než kdekoli jinde,
protože ho také více potřebujeme.“

P. Richard Henkes SAC

(dopis z koncentračního tábora v Dachau)

Křížová cesta Ježíše Krista

v životě

P. Richarda Henkese SAC

Jan Larisch / Beate Heinen

CENTRUM BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ
SLAVKOVICE 2019

Mučedník lásky P. Richard Henkes SAC

- r. 1900 / * 26. května / Ruppach – Westerwald
- r. 1912–1919 / student na gymnáziu v Schönstattu
- r. 1919 / vstup do řeholního společenství Pallotínů
- r. 1925 / 6. června / vysvěcen na kněze
- r. 1931–1937 / učitelem na řádovém nižším gymnáziu v Ketři (dnes Kietrz v PL)
- r. 1939–1941 / exercitátorem v Branicích
- r. 1941–1943 / farářem ve Strahovicích
- r. 1943 / 8. dubna / zatčen
- r. 1943–1945 / vězněm v koncentračním táboře Dachau
- r. 1945 / † 22. února / Dachau
- r. 1945 / 7. června / popel zesnulého uložen v Limburgu
- r. 2003–2007 / diecézní část procesu blahorečení
- r. 2007 / zahájení vatikánské části procesu blahorečení

21. prosince 2018 uznání mučednictví papežem Františkem

Budeme r ozjímat křížovou cestu našeho Pána Ježíše Krista a zároveň také mučedníka lásky P. Richarda Henkese. Jako vodítko nám poslouží meditační obraz namalovaný paní Beatou Heinen. Tato umělkyně ve svém výtvarném díle naznačuje nejen jednotlivá bolestná zastavení života P. Richarda, ale zároveň vždy nechává v pozadí vystupovat tvář trpícího Ježíše Krista, takže se křížová cesta P. Richarda stává zároveň křížovou cestou Kristovou.

Vstupme tedy s pokorou a bázni do prostředí zjevování nekonečné Boží lásky.

Ježíš je odsouzen k smrti

P. Richard Henkes stojí uprostřed obrazu vzpřímený, ve tváři klidný a vyrovnaný, s pohledem upřeným na nás.

Několikrát je P. Richard vyslýchán obávanou německou tajnou policií (gestapem) a několikrát mu hr ozi soud a vězení. On ale chce a musí říci lidem pravdu a tou pravdou je evangelium Ježíše Krista. Konfidenti gestapa sledují nejen to, co dělá, ale hlavně to, co říká. Jeden z nich pak podává hlášení, které se stane důvodem knězova zatčení.

Dne 12. března 1943 ve far ním kostele v Branicích P. Richard řekl:

„Současný režim nepotřebuje inteligentní občany ale jen stádo ovcí. [...] V dobách prvotní církve byli věřící ochotni se za svou víru obětovat, vzdát se všeho, i své existence. Víra pro ně byla takovou hodnotou, že pro ni riskovali své děti, své rodiny, dokonce i svůj život. Takový postoj vyžaduje i dnešní doba. K výchově našich dětí v nacisty ovládaném školství mlčíme, ve veřejném prostoru, který ovládá nacistická ideologie, mlčíme. Přichází doba, kdy nám možnost mluvit bude úplně vzata. [...] Když si vzpomenu na svůj rodný kraj na pravém břehu Rýna, vytanou mi na mysl kostely zasvěcené velitelům římských legií, kteří se nebáli obětovat pro svou víru i svůj život. ... Přál bych si i v dnešní době vidět takové velitele: důstojníky, kteří jsou pro své katolické přesvědčení, pro svou víru ochotni obětovat tu nejvyšší hodnotu – svůj život. A přál bych si, aby se jim – dnes, podobně jako tehdy – pro jejich svědectví (martyrium) zasvěcovaly kostely.“

**Pane, dej nám žít svou víru
s odvahou mučedníků.**

Ježíš přijímá kříž

Středem obrazu prochází zleva doprava několik vzájemně propletených zvlněných ostnatých drátů. Ty naznačují nejen nepřekonatelnou bariéru plotu koncentračního tábora, ale také korunu z tmí. Ta je součástí oné Ježíšovy.

Ve čtvrtek 8. dubna 1943 v dopoledních hodinách je P. Richard Henkes v tehdy německé Ratiboří zatčen gestapem. Je na něho uvalena ochranná vazba (Schutzhaft) či jinak řečeno: je uvězněn bez jakéhokoliv obvinění a bez jakékoli možnosti odvolání a obrany, svévolným rozhodnutím těch, kdo mají moc; je zbaven svobody, odveden do vězeňské cely a na samotce vystaven situaci přijetí kříže.

V dopise do Strahovic o své situaci píše:

„Jsem na samotce a prožívám ner vy drásající chvíle. Přesto jsem ale duševně a tělesně zdrav. Svaté přijímání dostávám kromě dvou dnů v týdnu každý den, a to je pro mne velká útěcha. Už několik dní chodím pracovat, a tak mohu mluvit s lidmi. Ale křížovou cestou to přesto zůstává. Zpočátku jsem prosil Pána Boha o svou svobodu, teď jsem to překonal, a i kdybych musel do koncentračního tábora, pak jsem – podobně jako při svém zatčení – připraven říci Deo gratias. Koneckonců teď na sobě mohu uskutečnit to, co jsem jiným kázal při exerciciích. Až dodnes mě zřejmě Bůh ochraňoval; nemám tedy strach před budoucností. Bůh mě jistě bude dále provázet svou milostí.“

**Prosíme, Pane,
za odvahu i ochotu
přijmout každý kříž.**

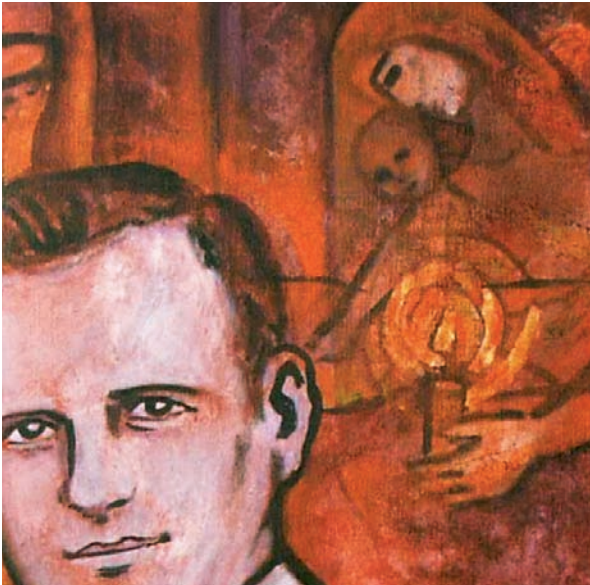
V pravé dolní části obrazu vidíme kněze. Sklání se ke třem chlapcům, jednou rukou naznačuje poučení a druhou rukou žehná. Je to P. Richard, který vyučuje chlapeckou mládež na řádových školách.

P. Richard byl dobrým učitelem a měl své žáky rád. Řeholní představení si jeho pedagogické práce vážili a oceňovali ji. Ale vzhledem ke společenské situaci a v souvislosti s pr obíhajícím sledováním a vyšetř o- váním odvážného kazatele zvažují všechny okolnosti a rizika. Závěr nadřazených zní: P. Richard Henkes dále nebude působit jako pedagog a musí opustit řádové školy. Riziko postihu – tedy uzavření řádových škol – je příliš veliké. A oni nechtějí nacistické mocipány dráždit. Jeden z jeho žáků vzpomíná: *„Pater Richard často srovnával písně křesťanské mládeže s písněmi mládeže organizované v Hitlerjugend. Poukazoval na jejich základní ideové rozdílnosti a varoval před důsledky činů vycházejících z nacistické ideologie.“*

A o poslední vyučovací hodině, kdy se P. Richard se svými žáky loučil, napsal:

„Mlčel, poté však přece jen velmi potichu řekl: ‚Nepovedu žádné dlouhé řeči na rozloučenou. Pokoušel jsem se vás připravit na život. [...] Kéž je vám můj život tím nejlepším příkladem‘.“

**Pomoz nám, Pane,
žít podle příkladu svatých.**

Matka Boží Panna Maria s dítětem Ježíšem v náručí se sklání k P. Richardovi. Tímto gestem mu obě postavy něco sdělují. Obsah sdělení pak naznačuje světlosvíce, kterou Maria drží v ruce.

Je to odkaz na mariánskou formaci, která byla dána P. Richardovi v době jeho středoškolských stu-

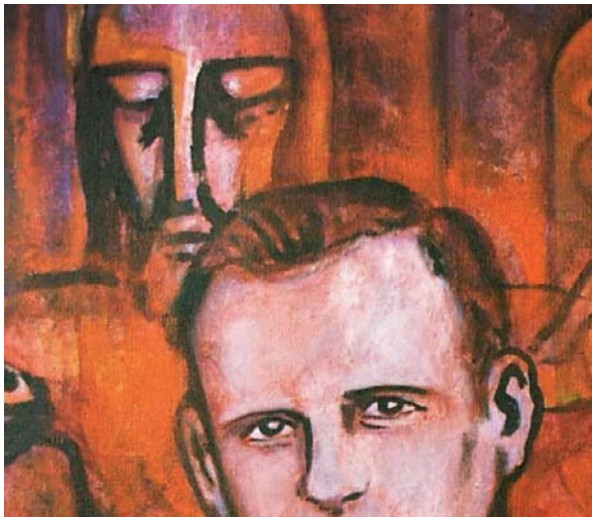
díj v letech 1912–1919 ve V alendaru-Schönnstattu. Patřil k té generaci gymnazistů, kteří prošli mariánskou formací mladého spirituála P. Josefa Kentenicha. Ten v areálu školy umístil do polorozpadlé hřbitovní kaple sv. archanděla Michaela obraz Panny Marie a své světence vedl „pod ochranou Panny Marie“ k rozvíjení zodpovědnosti za život vlastní i za život jejich společenství.

P. Richard „byl nadšen a také nadšení kolem sebe rozdával. Jako vedoucí malého mariánského společenství dokázal být ovšem přísný. Svou zodpovědnost bral vážně, spolužáky upozorňoval na plnění přijatých závazků a povinností, jako byl denní řád nebo modlitby, a později s nimi udržoval korespondenční kontakty.“

Jeho vztah k Matce Boží postupně zrál a stal se součástí jeho kněžské spirituality. Na svůj prmiční obrázek otiskl slova modlitby:

Do tvého náručí, Maria, se beze strachu svěřuji. Ty jsi byla stále s Ježíšem. Chraň mě a ved' mě – prosím – jeho cestou.

**Maria, Královno mučedníků,
oroduj za nás!**

P. Richard Henkes stojí uprostřed obrazu. Za ním stojí v pozadí jeho učitel Ježíš s rukama rozeprjatýma do tvaru kříže, s bolestí ve tváři a očima zavřenýma. Jsou si blízko, jsou vzájemně propojeni. P. Richard Henkes přijímá úkol nést Ježíšův kříž.

Poté, co P. Richard Henkes pr ošel po svém odvezení do koncentračního tábora čtyřtýdenní karanténou a vystřídal několik fyzicky náročných zaměstnání,

stal se kantýnským na bloku č. 17. Jeho úkolem bylo obstarávat pro vězně ze svého bloku poštu, tj. dopisy a balíky, zajišťovat jídlo a vyřizovat potřebné náležitosti ve vztahu k veliteli bloku. Měl tak jisté možnosti, které mu v pr ostředí koncentračního tábora dávaly příležitost pomáhat.

„Jakákoliv zásilka (dopis, balíček) byla pro vězně v koncentračním táboře nesmírnou život obnovující vzpruhou. Šance na přežití se díky podpoře zvenčí stávaly reálnější. Komu se této podpory nedostávalo, ten mnohem obtížněji snášel peklo tábora. P Richard si toho byl vědom a sám, dostáváje mnohé zásilky ze Strahovic, podporoval ty nejpotřebnější.

V jednom z tajných dopisů požádal do Strahovic, zda by se někdo mohl postarat o zaslání balíčků pro kaplana ze Salzu, také uvězněného v Dachau, s tím, že se o něj do té doby postará sám. Byl znám tím, že se dělil o své potraviny bez ohledu na to, s kým. Hlad je hlad. A on měl to štěstí, že balíčky dostával [...] zvláště od svých farníků ze Strahovic.“

Pomoz nám, Pane, ochotně a s vynalézavostí sloužit našim bližním.

Veronika podává Ježíši roušku

V levé spodní části obrazu vidíme vězně, který vztahuje ruce ke dvěma dalším. Mezi nimi je na roušce Veroničině otisknuta Kristova tvář.

P. Richard Henkes se stává Veronikou. Čím mohl nejvíce pomoci svým spoluvězněům v koncentračním táboře? Měl podobně jako oni prázdné ruce. Ale on byl ochoten je pozvednout směrem k potřebným v naději, že Bůh jeho dlaně naplní. Byl ochoten udělat krok do prostoru, kde se nacházeli smrtelně nemocní, v naději, že se v této prázdné bezmoci smrti zjeví Boží láska.

„Na přelomu roku 1944/1945 se P. Richard svěřil svému spoluvězni P. Petersovi, že se dobrovolně přihlásí k ošetřování tyfem nemocných vězňů na bloku č. 17. [...] Brzy se naskytla příležitost a on svůj záměr uskutečnil.“

**Pane, dej,
ať si vždy uvědomujeme,
že v každém bližním
sloužíme Tobě.**

Uprostřed obrazu stojí kněz a řeholník, P. Richard Henkes, v kněžské sutaně a s kolárkem a naslouchá Božímu hlasu.

P. Richard Henkes se z rozhodnutí nadřízených stal duchovním správcem farnosti Strahovice na Hlučínsku. Navenek je to snadné k pochopení: složité okolnosti doby, válečné události, hrozba povolávacího rozkazu, sledování gestapem. Ale pro P. Richarda to jednodu-

ché není. Věnoval se exercičnímu hnutí v Exercičním domě sv. Josefa v Branicích, jezdil kázat na mnohá poutní místa, promlouval ke kněžím při duchovních obnovách. Teď je poslán do malé vesnice na česko-německém pomezí, do Strahovic, aby tam vykonával obvyklou farní duchovní správu. Poprvé se ocitá v roli faráře, pro kterou nebyl formován. Je řeholním knězem a byl připravován pro jiné úkoly. Je však potřeba přijmout novou výzvu a pustit se do práce.

„...díky pracovitosti nového duchovního správce se farní obec znovu nadechla. Mše svatá byla sloužena v duchu liturgického hnutí a byla tak pro mnohé přitažlivější. Dospělí farníci se cítili být osloveni, pro děti přestala být bohoslužba nudnou. [...] Farníci i jejich duchovní správce se rychle sžili a víc a více sdíleli své radosti i bolesti. Bolesti však postupně stále přibývalo. Čím dál víc mužů muselo rukovat do německé armády. S těmi udržoval písemný kontakt, s rodinami padlých a pohřešovaných prožíval smutek.“

**Pomoz nám, Pane,
abychom vždy a ochotně
jednali podle Tvé vůle.**

Ježíš napomíná plačící ženy

V pravé horní části obrazu stojí postava držící pevně v rukou kříž. Proti ní pochoduje dav zfanatizovaných lidí, nesoucích znak nacistické moci.

P. Richard drží v rukou kříž. Ten je ústředním bodem jeho kázání: Ježíš a jeho poselství lásky, které se jako dar milosti snáší na ty, kteří toto poselství přijímají. Proti němu zaslepený dav se znamením nacistické moci. Jak je možné, že se nechali svést, jak je možné, že hříchu a zlu dali svůj hlas? Je potřeba těmto lidem říci pravdu i za cenu oběti vlastního života. Neplačte nade mnou, ale nad sebou a svými dětmi.

P. Richard Henkes, přesvědčený odpůrce nacionálně socialistického obrazu světa a také milostí obdařený a nadaný kazatel. [...] Jeho kázání, vzdělávací promluvy a exerciční přednášky nejen popularizovaly myšlenky papeže Pia XI. o laickém apoštolátu a sociálních otázkách, ale také aktualizovaly encykliky proti fašismu, nacionálnímu socialismu a komunismu. [...] P. Richard Henkes je prezentoval při velkých církevních shromážděních, při stavovských poutích mužů a také v postních kázáních. [...] Jeho kázání nalézala mimořádný ohlas především ve Slezsku.

**Dej nám, Pane,
opravdovou lítost nad našimi hříchy
i odvahu bojovat se zlem.**

Ježíš padá pod křížem potřetí

Kombinace světla a stínu, barvy červené a černé, modré a zlaté, ostnatý drát a vězeňský šat navozují atmosféru koncentračního tábora, v tomto případě tábora v Dachau. V něm byly v letech 1940–1945 uvězněny téměř tři tisíce katolických kněží.

Byli to muži různých národností a spiritualit, vzdělaní i obyčejní, kteří však svatostí svého života překáželi nacistickému režimu a bylo potřeba se jich zbavit. Byla to elita církve, která pocházela očistným ohněm. Zde se na bloku č. 26 potkávají kněz německé národ-

nosti, budoucí mučedník P. Richard Henkes, a kněz české národnosti, pozdější pražský arcibiskup a kardinál P. Josef Beran. Tragédie bolestně zraněného společného soužití obou národů tíží oba. Bariéra nedůvěry a národnostního napětí. Rána se zdá být nezhojitelná. Přesto se o to společně a každý svým způsobem pokoušejí.

„...společně se zamýšleli nad tím, co se bude dít po válce, po pádu Hitlerova režimu. Neměli sice tušení, jak bude vypadat poválečné uspořádání v Evropě, ale předpokládali, že i nadále budou existovat smíšené regiony, kde Češi a Němci budou spolu žít pohromadě. Shodli se na tom, že pro budoucí pastorační těchto oblastí je nutné, aby duchovní pastýř hovořil oběma jazyky – jak česky, tak německy. A tak P. Richard i v těchto podmínkách pokračuje ve studiu českého jazyka, započatém na Hlučínsku a přerušeném vězňením [...] Bude potřeba uzdravit zraněnou minulost.“

**Pane, uč nás
se vždy a zcela
odevzdávat
do Tvých rukou.**

Ostnatý drát prochází podélně téměř celým obrazem, jen na jednom v místě, tam, kde je možno tušit lidské srdce, se náhle ztrácí.

V roce 1940, kdy začal stoupat počet nacisty zatčených kněží, vymohl Vatikán na hitlerovském Německu pro vězňené kněze ústupky. Kněží byli soustředěni v koncentračním táboře Dachau. Původně avizované zlepšení životních podmínek všem kněžím obecně bylo ale nakonec uplatněno jen pro kněze německé národnosti. Ti byli umístěni na bloku č. 26 a zde jim bylo umožněno zřízení kaple. Díky iniciativě biskupa Josefa Martina Nathana se podařilo do této kaple popašovat sochu Panny Marie.

„Na bloku č. 26 existovala od ledna 1941 kaple. Byla obrazem bídy a chudoby. Prkenný oltář byl vytvořen z rozebraných dřevěných beden, kalich z plechového pohárku, svatostánek z plechovek od konzer v. Denně se zde sloužila mše svatá. Jednoho dne stála v kapli mariánská socha. [...] S mimořádnou opatrností prováděl P. Richard svou pastorační práci v táboře. Přes hrozbu nejtěžších trestů udílel svátosti laikům i duchovním, pomáhal umírajícím. Hostie skrytý v malé plechovce nenápadně předával vězňům.“

Dávej nám, Pane, přijímat z Tvých svátostí milost a sílu.

V levé horní části obrazu vidíme postavu vězně – P. Richarda, který pozvedá umírajícího. Za ní se v podobném náklonu ukazuje nenápadný obrys další postavy – Ježíše Krista.

Zimní měsíce 1944–1945 byly ty nejhorší. Do koncentračního tábora Dachau neustále přicházely transporty vězňů evakuovaných z jiných táborů. S nimi se do tábora dostaly vši a jako důsledek zavšivení vypukla epidemie skvrnitého tyfu. P. Richard vstupuje do bloku č. 17, který byl pro nemožnost zvládnout vypuknuvší epidemii prohlášen za přísně uzavřený. Jde pečovat o nemocné vězně. Fakticky to znamená, že se nebude moci, dokud epidemie neskončí, vrátit mezi zdravé. Prakticky to znamená nechat se přibít na kříž.

„Nyní pro něho začala téměř nadlidská služba. Čistil pryčny, umýval znečištěná a páchnoucí, na kostru vyhublá těla, sbíral a likvidoval zavšivené šaty . [...] Utěšoval umírající, pomáhal tělesně vyčerpaným, povzbuzoval morálně zlomené. Během několika týdnů zemřelo v táboře 7 800 vězňů. Rovněž P. Richard Henkes se nakazil.“

**Pomoz nám, Pane,
pochopit, že bez obětí
milovat nelze.**

P. Richarda nyní vidíme v dolní části obrazu. Leží tam muž, pravou rukou se opírá o zem, levou ruku pozvedá a zachycuje se červeného místa – pr ostoru srdce. Visí mezi nebem a zemí, mezi pozvedáním nebeské lásky a tíhou kruté pozemskosti.

Je únor roku 1945, od prosince 1944 zuří v táboře již tři měsíce tyfová epidemie. P. Richard zůstává v uzavřeném bloku č. 17. Krutá nemoc jím poniká až ke smrti. Ruce, nohy, hlava, celé tělo je sevřeno bolestí. Zmítá jím vysoká horečka... A někde v hlubinách duše zní:

„... musím domů, na Hlučínsko, do své farní obce, do Strahovic, tam je moje místo, tam patřím. Jsem přece jejich farářem a oni všichni jsou moji farníci, oni mě potřebují. Všechnu svou starost a duchovní péči jim chci a musím věnovat [...] Je potřeba napnout všechny síly, je potřeba usmířit bolavou minulost a začít tvořit budoucnost, postavit ji na principech evangelia. Tak jsme to přece s Josefem (Beranem) probírali. Společnou budoucnost je nutno postavit na křesťanských základech. [...] P. Richard dýchá pomalu a ztěžka. Je 22. února 1945. V éžeň číslo 49642 P. Richard Henkes vydechl naposled.“

**Nedej, Pane,
aby Tvá smrt byla
pro nás nadarmo.**

Tělo Pána Ježíše je snato z kříže

V pravé dolní části obrazu lze rozpoznat náznak papírového sáčku, označeného číslem 49642. V něm je popel P. Richarda Henkese.

Řeholní spolubratr a zár oveň spoluvězeň v koncentračním táboře Dachau tuto situaci popisuje takto: *„Zemřelí z posledních dnů leželi nazí a nepřikrytí v nezastřešeném prostoru na betonové podlaze. Třikrát jsem mrtvé obešel a hledal jsem ho. Konečně jsem ho mezi sedmdesáti mrtvými našel. Na palci u nohy měl provázkem přivázaný lepenkový štítek a na něm bylo možné číst 49642. To bylo jeho vězeňské číslo...“*

Kápo táborového krematoria se dal uplatit a tělo P. Richarda spálil odděleně. Popel zesnulého sesbíral a uložil do papírového sáčku. Na ten byl doplněn nápis: *„Vera cinera beate in Domino defuncti P. R. Henkes“* (Pravý popel blahoslaveného v Pánu zesnulého P. R. Henkese).

Na přímělu
Tvé bolestné Matky
dej nám, Pane, věřit
proti vší beznaději.

Na obraze je také možno nalézt Golgotu, otevřený temný hrob a také spatřit tři černé šrámy na Ježíšově boku. Golgota je symbolem utrpení a smrti, hrob je místem uložení mrtvého těla, tři černé šrámy naznačující tři dny temné nejistoty.

Popel zesnulého kněze se podařilo uschovat a později propašovat na faru do Dachau. Po skončení války byl popel převezen do kláštera pallotínů v Limburgu. Zde byla urna s popelem zesnulého za přítomnosti členů pokrevní i řeholní rodiny 7. června 1945 uložena na kongregačním hřbitově. Kazatel a zár oveň spoluvězeň P. Fischer při této smuteční bohoslužbě prohlásil: „*Richard dal svůj život jako obětní dar pro Ježíše Krista.*“ Jiný spolu s ním v Dachau vězněný kněz prohlásil: „*Vězení bylo školou svatosti, koncentrační tábor Dachau pak zkouškou její zralosti.*“

**Dej nám, Pane, milost
obstát ve všech
zkouškách života.**

Citace převzaty:

REITOR, Georg. *Svědék vírky v koncentračním táboře.* Olomouc, 1991; HOLZBACH, Alexandr. *P. Richard Henkes, SAC, mučedník lásky.* Ostrava, 2006; PROBST, Manfred. *Glaubenszeuge im KZ Dachau.* Friedberg bei Augsburg, 2007.

Modlitba za blahorečení P. Richarda Henkese SAC

Bože, Ty jsi nekonečná Láska. Na důkaz své lásky jsi vydal svého Syna Ježíše, aby nás svou smrtí na kříži zachránil. Nám lidem jsi přikázal, abychom milovali Tebe nade všechno a své bližní jako sebe sama.

Také Richard Henkes poznal Tvou lásku, odpověděl na ni a následoval Tvého Syna jako katolický kněz v řeholním společenství pallotínů. V obtížné době vlády totalitního režimu otevřeně hlásal Tvé slovo a statečně se postavil proti držitelům moci. V bídě a bezútěšnosti koncentračního tábora Dachau pomáhal bez rozdílu národnosti všem trpícím. V nadějném očekávání blížícího se konce války a brzkého dosažení svobody stále pozorně naslouchal Božímu hlasu a Tvé volání nepřeslechl. Dobrovolně odešel ošetřovat smrtelně nemocné na blok č. 17. Stal se nemocným mezi nemocnými a umírajícím mezi umírajícími. V tomto prostředí beznaděje, smrti a nenávisti se stal živou přítomností Tvé usmiřující Božské lásky.

**P. Richard Henkes SAC
byl členem řádů pallotínů.**

*Více informací o pallotinech v ČR
lze najít na www.pallotini.cz*

Prosíme Tě, Bože, učiň tuto oběť lásky svého kněze známou dnešnímu světu a oslav tohoto svého služebníka Richarda poctou oltáře. Učiň, ať i my podle jeho příkladu nasloucháme Tvému hlasu a odmítáme každé pokušení zloby a nenávisti. Pomáhej nám, ať podle jeho vzoru a na jeho přímluvu pokračujeme v cestě usmíření mezi národy. Veď nás všechny, abychom si jeden druhého vážili a žili spolu v pokoji. O to prosíme v Duchu Svatém skrze Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

S církevním schválením biskupa ostravsko-opavského Františka Václava Lobkowicze č.j.: 2019/2760 ze dne 28. 2. 2019.

Modlitba Korunky

(modlí se na růženci)

**Otče náš...,
Zdrávas Maria...,
Věřím...**

Na velkých zrnkách:

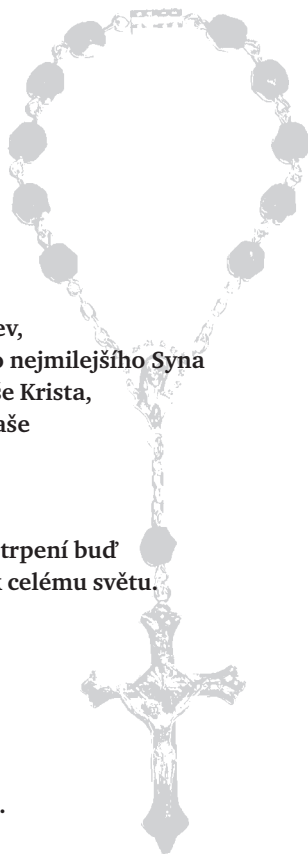
**Věčný Otče,
obětuji Ti Tělo a Krev,
Duši i Božství Tvého nejmilejšího Syna
a našeho Pána Ježíše Krista,
na smír za hříchy naše
i celého světa.**

Na malých zrnkách:

**Pro Jeho bolestné utrpení buď
milosrdný k nám i k celému světu.**

Zakončení: (3x)

**Svatý Bože,
Svatý Silný,
Svatý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi
a nad celým světem.**

Modlitba zasvěcení Božímu milosrdenství

Bože, milosrdný Otče,
který zjevuješ svou lásku
ve svém Synu, Ježíši Kristu,
a vyléváš ji na nás
v Utěšiteli Duchu Svatém,
Tobě dnes svěřujeme
osud světa i každého člověka.

Skloň se k nám hříšným,
uzdrav naši slabost,
přemáhej všechno zlo
a dej všem obyvatelům země
poznat Tvé milosrdenství,
aby v Tobě, trojjediný Bože,
vždy nacházeli zdroj naděje.

Věčný Otče,
pro bolestné utrpení
a zmrtvýchvstání svého Syna
buď milosrdný k nám
i k celému světu.

Amen.

S církevním schválením Biskupství brněnského
č.j.: Ep/698/12 ze dne 25. 6. 2012

Úcta k Božímu milosrdenství

„Ve své vlastní a základní podstatě se milosrdenství projevuje jako dobývání dobra zpod všech vnějších nánosů zla, které je na světě a v člověku. Je nezbytné, aby tato skutečná tvář milosrdenství byla stále znovu odkrývána.“

(Sv. Jan Pavel II., DIVES IN MISERICORDIA, 6)

Cílem úcty k Božímu milosrdenství je důvěra Bohu.

Sv. Faustyna Kowalská (1905–1938) nám ve svém Deníčku předává několik způsobů úcty k Božímu milosrdenství, které vedou k obnově a prohloubení důvěryplného vztahu k Bohu:

- Obraz milosrdného Ježíše
- Svátek Božího milosrdenství
- Korunka k Božímu milosrdenství
- Hodina milosrdenství
- Šíření úcty k Božímu milosrdenství

(Kostel Božího milosrdenství a sv. Faustyny
www.slavkovice.cz)

Pozvání ke spolupráci

**Zveme Vás k šíření poselství
o Božím milosrdenství společně s námi**

Povzbuzujte v důvěře k Bohu a staňte se šířiteli úcty k Božímu milosrdenství ve svém okolí. Můžeme vám poslat obrázky, materiály o Božím milosrdenství, archivní čísla „Apoštola“.

Zavolejte: **566 502 850, 774 521 531**
nebo napište: **objednavky@apostol.cz**

Dílo a projekty Centra Božího milosrdenství můžete podpořit:

- svou modlitbou
- obětí
- finančním darem
na účet č.: 33 00 287 / 0100

KNIHA MILOSRDENSTVÍ

Kruh vzájemné modlitby za Boží milosrdenství

*„Řekni hříšníkům, že na ně stále čekám,
naslouchám úderům jejich srdce,
kdy bude bít pro mě.“* (Den. 1728)

- „Kniha milosrdenství“ (KM) je neformálním sdružením věřících, kteří cítí potřebu modlit se vzájemně za Boží milosrdenství pro sebe, pro církve v Čechách a na Moravě i pro celý svět.
- V současné době se připojilo k vzájemné modlitbě už přes 2300 osob.
- Každý pátek od 16.00 hod. je v kostele Božího milosrdenství ve Slavkovicích sloužena mše svatá za všechny členy.
- Spojujícím, viditelným symbolem členů „KM“ je malý křížek, který obdrží každý, kdo bude zapsán do „KM“, a který pomocí dvou paprsků tvořících symbol srdce připomíná Ježíšovo srdce plné lásky a milosrdenství.
- Pokud máte zájem stát se členem KM, požádejte o přihlášku na adrese:
Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32,
e-mailem: info@knihamilosrdenstvi.cz
nebo na tel. č.: 566 502 850, 774 521 531.

www.knihamilosrdenstvi.cz

Křížová cesta Ježíše Krista

v životě

P. Richarda Henkese SAC

Autor textu: ThLic. Jan Larisch, Th.D.

Autor obrazu: Beate Heinen

Zpracoval: P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

Jazyková korektura: MUDr. Markéta Knobová

Grafická úprava: Josef Karhan

© Společnost katolického apoštolátu – pallotini 2019

Jámy 71, 592 32 Jámy, www.pallotini.cz

Centrum Božího milosrdenství, Slavkovice

www.slavkovice.cz

Vydáno za přispění členů „Knihy milosrdenství“

(kruhu vzájemné modlitby za Boží milosrdenství)

www.knihamilosrdenstvi.cz

Chcete více ks této brožurky?

Zavolejte nám na tel. č.: 566 502 850, 774 521 531

Cena není stanovena. Dobrovolný příspěvek na účet projektu

„Kniha milosrdenství“ 43 – 422 136 0227 / 0100

Hrob P. Richarda Henkese ve Vallendaru

P. Richard Henkes SAC

Centrum Božího milosrdenství
Slavkovic 2019